

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžo/21/2013
Identifikačné číslo spisu: 7012200826
Dátum vydania rozhodnutia: 15.05.2013
Meno a priezvisko: JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:7012200826.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jarmily Urbančovej v právnej veci navrhovateľky D. T., bytom Q., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Námestie slobody č. 12, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia č. N558/12 z 24.5.2012 o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp/8/2012 - 25 z 10.12.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Sp/8/2012 - 25 zo dňa 10. decembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutie odporkyne, ktorým navrhovateľke nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci. Krajský súd dôvodil tým, že navrhovateľka sa dozvedela o škode, ktorá jej mala vzniknúť neoprávneným výberom peňazí z jej účtu, v roku 2005 alebo 2006, pričom žalobu podala na príslušnom okresnom súde až v roku 2011. Súd sa vysporiadal s námietkami navrhovateľky vo vzťahu k behu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, ako aj s tým, že pri premlčaní právo nezaniká. Súd dospel k záveru o opodstatnenosti záveru odporcu, že navrhovateľka nespĺňa vzhľadom na premlčanie práva navrhovateľky na prípadnú náhradu škody, všetky zákonom stanovené kumulatívne podmienky priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 zák. č. 327/2005 Z.z., pretože práve premlčanie nároku je zrejším dôvodom bezúspešnosti sporu. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom namietala vady konania spočívajúce v tom, že súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania, pričom poukázala na trestnoprávne súvislosti konania, a na to, že jej právo na náhradu škody nezaniklo.

Odporca žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť a poukázal na to, že navrhovateľka nepredložila žiadne skutočnosti o oprávnenosti jej návrhu do konania o nároku na právnu pomoc. V

rámci subjektívnej premlčacej doby svoj nárok neuplatnila.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach podaného odvolania, oboznámil sa s obsahom spisu odporcu o skúmaní podmienok na priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, ako aj so spisom krajského súdu, a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdil.

Odvolací súd na základe spisu krajského súdu zistil, že navrhovateľka bola listom z 29.10.2012 vyzvaná v súlade s § 250f OSP k vyjadreniu sa či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez pojednávania s príslušným poučením, že ak sa v stanovenej 15 dňovej lehote nevyjadrí, bude súd predpokladať, že navrhovateľka nemá námietky proti tomuto postupu. Výzva bola navrhovateľke doručená 5.11.2012. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení doručenom súdu neuviedla, že trvá na nariadení pojednávania ani to, že na pojednávaní netrvá, ale z vyjadrenia najmä pod bobom 4 a 5 vyplýva, že s rozhodnutím bez pojednávania v otázke poskytnutia právnej pomoci bola uzročená (uviedla, že „by sa malo rozhodnúť v rámci interného pokynu“, „... tým sa odľahčí aj pojednávaniu súdom a na súde sa bude obhajovať už len podaná žaloba.“). Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že v konaní krajského súdu nedošlo k takej vade konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie jeho rozhodnutia z procesných dôvodov.

Pokiaľ ide o vecné dôvody odvolania, odvolací súd dospel k záveru, že dôvody navrhovateľky vo vzťahu k možnému trestnoprávnemu konaniu vo veci nie sú v danom prípade rozhodujúce a nezakladajú právny dôvod na odvolanie vo veci nepriznania nároku na právne zastúpenie vo veci samostatnej žaloby na náhradu škody.

Pokiaľ ide o vecný dôvod nepriznania samotného nároku na právne zastúpenie, odvolací súd odkazuje na podrobné a zrozumiteľné dôvody odporcu uvedené v preskúmanom rozhodnutí, ktoré dostatočne charakterizujú predmet sporu, jeho časové súvislosti a doterajšie procesné postupy ako aj dôkazné možnosti navrhovateľky, na základe ktorých odporca dospel k záveru, že navrhovateľka svoje nároky neuplatnila v rámci plynúcich subjektívnych premlčacích lehôt a jej nárok na náhradu škody je premlčaný. Krajský súd rozhodnutie dôvodne potvrdil, pretože právny záver odporcu nie je v rozpore so zákonom.

Odvolací súd posudzuje uvedený právny záver o premlčaní ako významný pre posúdenie zrejmej bezúspešnosti sporu, v prípade podania takej námietky v spore o náhradu škody. V konaní o priznanie nároku na bezplatné právne zastúpenie musel odporca na taký dôvod brať na zreteľ bez toho, aby bol tým výsledok sporu o náhradu škody akokoľvek prejudikovaný. Rozhodnutie, či bude navrhovateľka v začatom súdnom spore o náhradu škody pokračovať je vecou uplatnenia jej dispozičného práva s takým návrhom, avšak bolo by v rozpore s touto dispozičnou zásadou a zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, ak by odporca napriek svojmu zisteniu o premlčaní utvrdil navrhovateľku v pokračovaní sporu priznaním nároku na právne zastúpenie.

Podľa §250k ods. 1 a contr. v spojení s § 250l ods. 2 navrhovateľke vzhľadom na výsledok konania neprináleží náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.